

Sygn. akt VIII GC 17/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Agnieszka Górska

Protokolant st. sekr. sąd. Marta Perkowska

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2014 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa Agencji Nieruchomości Rolnych w W.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
w B.

o zapłatę 102.957,79 zł

I zasądza od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w B. na rzecz powódki Agencji Nieruchomości Rolnych w W. kwotę 47.530,13 zł (czterdziestu siedmiu tysięcy pięciuset
trzydziestu złotych trzynastu groszy)
z odsetkami ustawowymi od dnia 5 września 2011 r.

II umarza postępowanie w pozostałej części;

III zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.209 (dwóch tysięcy dwustu dziewięciu) złotych tytułem kosztów
procesu.

Sygn. akt VIII GC 17/12

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 września 2011 r. powódka Agencja Nieruchomości Rolnych w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. kwoty 102.957,79 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu powódka powołała się na zawartą z pozwaną umowę dzierżawy nieruchomości rolnych położonych w Gminie M., na podstawie której pozwana zobowiązała się do zapłaty czynszu dzierżawnego w wysokości równowartości 560 decyton pszenicy w dwóch ratach. Czynsz ten miał być niższy za okresy od 21 kwietnia 2008 r. do 30 czerwca 2008 r. (107,40 decyton) i od 1 stycznia 2011 r. do 21 kwietnia 2011 r. (172,6 decyton). Cena miała zostać przyjęta w oparciu o średni krajowy skup pszenicy publikowany przez GUS. Powódka podała, że na dochodzoną pozwem kwotę składa się część raty płatnej do 30 września 2008 r. w wysokości 1.458,74 zł z odsetkami w kwocie 423,45 zł, rata płatna do 28 lutego 2009 r. wysokości 15.036 zł z odsetkami w wysokości 4.921,51 zł, rata płatna do 30 września 2009 r. w wysokości 14.389,20 zł z odsetkami w wysokości 3.613,07 zł, rata płatna do 28 lutego 2010 r. w wysokości 13.017,20 zł z odsetkami w wysokości 2.568,49 zł, rata płatna do 30 września 2010 r. w wysokości 13.448,40 zł z odsetkami w

wysokości 1.628,55 zł, rata płatna do 28 lutego 2011 r. w wysokości 19.009,20 zł z odsetkami w kwocie 1.279,61 zł, rata płatna do 21 maja 2011 r. w wysokości 11.717,81 zł z odsetkami w kwocie 446,56 zł.

Nakazem zapłaty z dnia 8 września 2011 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie uwzględnił żądanie pozwu (sygn. akt I Nc 286/11).

Pozwana wywiodła sprzeciw od powyższego orzeczenia wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu od powódki.

W uzasadnieniu pozwana podniosła, że znaczna część należności dochodzonej pozwem nie była wymagalna z uwagi na bezzasadne nieuwzględnienie żądań obniżenia czynszu dzierżawnego. W 2008 roku grunty objęte umową dzierżawy zostały dotknięte klęską suszy, która spowodowała zmniejszenie przychodu z przedmiotu dzierżawy. Uwzględnienie roszczenia o obniżenie czynszu powodowałoby nadpłatę i wygaśnięcie zobowiązania za kolejne okresy.

W piśmie z dnia 7 września 2011 r. powódka ograniczyła żądanie do zasądzenia kwoty 47.530,13 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu. Cofnęła pozew co do kwoty 55.427,66 zł bez zrzeczenia się roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na mocy umowy dzierżawy z dnia 30 maja 2008 r. powódka Agencja Nieruchomości Rolnych w W. zobowiązała się oddać pozwanej (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B. i pozostawić w jej użytkowaniu wraz z prawem pobierania pożytków naturalnych przez okres trwania umowy nieruchomość niezabudowaną, położoną na terenie gminy M. – działkę nr (...) obrębu R. o powierzchni 58,0388 ha (§3 ust. 2). 57,1078 ha stanowiły grunty orne, 0,8910 ha zadrzewienia i zakrzewienia, zaś 0,0400 ha rowy (§2).

Umowa została zawarta na okres 3 lat licząc od dnia 21 kwietnia 2008 r. (§3 ust. 1).

Pozwana zobowiązała się płacić powódce czynsz dzierżawny w wysokości równoważności 560 decyton pszenicy w stosunku rocznym. Cena pszenicy przyjmowana miała być na podstawie średniej krajowej ceny skupu pszenicy publikowanej przez GUS za każde półrocze roku kalendarzowego (§15 ust. 1 i 3). Czynsz płatny miał być za okres półrocza kalendarzowego z dołu w wysokości wynikającej z przemnożenia połowy ilości pszenicy określonej w ust. 1 przez cenę pszenicy określoną w ust. 3 (§15 ust. 4).

Czynsz dzierżawny miał być uiszczany w następujący sposób:

- za okres od 21 kwietnia 2008 r. do 30 czerwca 2008 r. – 107,40 decyton pszenicy płatny w terminie do 30 września 2008 r.,
- za II półrocze 2008 r. – 280 decyton pszenicy, płatny w terminie do 28 lutego 2009 r.,
- za I półrocze 2009 r. – 280 decyton pszenicy, płatny w terminie do 30 września 2009 r.,
- za II półrocze 2009 r. – 280 decyton pszenicy, płatny w terminie do 28 lutego 2010 r.,
- za I półrocze 2010 r. – 280 decyton pszenicy, płatny w terminie do 30 września 2010 r.,
- za II półrocze 2010 r. – 280 decyton pszenicy, płatny w terminie do 28 lutego 2011 r.,
- za okres od 1 stycznia 2011 r. do 21 kwietnia 2011 r. – 172,60 decyton pszenicy, płatny w terminie do 21 maja 2011 r. (§15 ust. 7). Od niewpłaconej w terminie raty czynszu dzierżawnego, za czas opóźnienia pobierane miały być odsetki w wysokości ustawowej (§15 ust. 8).

Dowód:

- umowa dzierżawy k. 13-16

- mapa k. 109

- zeznania świadka K. R. k. 110-111

W okresie od 1 stycznia 2008 r. do 30 czerwca 2008 r. średnia cena pszenicy kształtowała się poziomie 87,75 zł. Od 1 lipca 2008 r. do 31 grudnia 2008 r. cena ta wyniosła 53,70 zł, od 1 stycznia do 30 czerwca 2009 r. – 51,39 zł, od 1 lipca do 31 grudnia 2009 r. – 46,49 zł, od 1 stycznia do 30 czerwca 2010 r. – 48,03 zł, zaś od 1 lipca do 31 grudnia 2010 r. – 67,89 zł.

Dowód:

- zestawienie cen k. 7

Pozwana na dzierżawionej nieruchomości uprawiała przede wszystkim proso. Zbiory w 2008 roku były znacznie mniejsze w porównaniu z latami poprzednimi z uwagi na niekorzystne warunki meteorologiczne – suszę w okresie od kwietnia do września 2008 roku, która nie sprzyjała wzrostowi i rozwojowi roślin. Na wskazanym terenie ostatnia dekada maja i pierwsza dekada czerwca były okresem bez opadów atmosferycznych, przy czym maj był miesiącem ekstremalnie suchym.

W 2008 roku zbiory kształtowały się na poziomie 22-25 ton z całej dzierżawionej nieruchomości.

Dzierżawiona nieruchomość położona jest w pobliżu trasy S3. Podczas budowy trasy nastąpiła awaria kolektorów melioracji, w związku z czym części działki została zalana. Spowodowało to w latach 2010 i 2011 utratę zbiorów z części działki.

W 2008 cena za tonę prosa wynosiła 703,20 zł, zaś średni plon z hektara w 2008 roku – 0,6 tony (6 decyton). W roku 2009 plon ten wyniósł 1,1 tony, a w 2010 r. – 0,8 tony.

Dowód:

- zeznania świadka K. R. k. 110-111

- zeznania świadka Z. B. k. 149

- zeznania świadka A. R. k. 150

- opinia biegłego sądowego J. W. k. 218-236, 264-266

Pozwana nie uiściła w całości 6 rat czynszu dzierżawnego, których termin płatności upływał z dniem odpowiednio 28 lutego 2009 r., 30 września 2009 r., 28 lutego 2010 r., 30 września 2010 r., 28 lutego 2011 r. i 21 maja 2011 r. Jedynie częściowo uiściła ratę czynszu, której termin zapłaty upływał 30 września 2008 r. Do zapłaty z tego tytułu pozostała kwota 1.882,19 zł. Łącznie należności pozwanego kształtowały się na poziomie 96.042,16 zł. Odsetki naliczone od powyższej kwoty obliczone na dzień 5 września 2011 r. określone zostały na 15.454,06 zł.

Dowód:

- rozliczenie umowy k. 9-10

W piśmie z dnia 23 marca 2009 r. pozwana powołując się na brzmienie art. 700 k.c. wniosła o obniżenie czynszu dzierżawnego za rok 2008 o 70% jego wartości. Wskazała, że grunty objęte umową dzierżawy zostały dotknięte w 2008 roku kłęską suszą, która spowodowała znaczne zmniejszenie zwykłego przychodu z przedmiotu dzierżawy. W

szczególności susza, której nasilenie przypadło na ostatnią dekadę maja i czerwiec praktycznie zniszczyła uprawy prosa.

Dowód:

- pismo pozwanej z dnia 23.09.2009 r. k. 35

Pismem z dnia 24 czerwca 2011 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 100.667,80 zł w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Na podaną kwotę składało się 88.076,55 zł tytułem należności głównej i 12.591,25 zł tytułem odsetek na obliczonych na dzień 24 czerwca 2011 r. Pozwana otrzymała wezwanie w dniu 18 lipca 2011 r.

Ponowne wezwanie, opiewające na kwotę 102.957,79 zł pochodziło z dnia 30 sierpnia 2011 r. Na podaną kwotę składało się 88.076,55 zł tytułem należności głównej i 14.881,24 zł tytułem odsetek na obliczonych na dzień 5 września 2011 r.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 24.06.2011 r. z potwierdzeniem odbioru k. 11-12

- wezwanie do zapłaty z dnia 30.08.2011 r. k. 8

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo w zakresie ograniczonego żądania zostało uwzględnione w całości, to jest co do kwoty 47.530,13 zł.

W piśmie nadanym w placówce pocztowej w dniu 9 września 2011 r. (koperta k. 24) powódka ograniczyła powództwo do kwoty 47.530,13 zł, cofając pozew w pozostałym zakresie bez zrzeczenia się roszczenia. Ograniczenie to nastąpiło po wydaniu nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym (8 września 2011 r.) i wysłaniu odpisu pozwu stronie pozwanej, jednak przed rozpoczęciem rozprawy. W związku z powyższym zgoda pozwanej na cofnięcie pozwu, stosownie do brzmienia art. 203 § 1 k.p.c., nie była konieczna. Sąd nie dopatrył się okoliczności, które skutkować miałyby uznaniem, że cofnięcie jest niedopuszczalne, tym bardziej że powódka jako przyczynę cofnięcia wskazała objęcie części pierwotnie dochodzonych należności innym pozwem. W związku z powyższym powództwo w zakresie przewyższającym kwotę 47.530,13 zł podlegało umorzeniu, stosownie do brzmienia art. 355 § 1 k.p.c. (pkt II wyroku),

Stan faktyczny w niniejszej sprawie ustalony został na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony, w tym umowy dzierżawy i pisma pozwanej, zawierającego wniosek o obniżenie czynszu dzierżawnego. Żadna ze stron nie kwestionowała treści powyższych dokumentów, zaś Sąd również nie powziął wątpliwości co do ich prawdziwości. Za wiarygodne uznał Sąd dowody z przesłuchania świadków K. R., Z. B., A. R. i M. D., które korespondowały ze sobą w kwestiach dotyczących przebiegu żniw w latach 2008-2011. Inną kwestią była natomiast ocena przydatności tych dowodów dla dokonania ustaleń w zakresie zwykłego przychodu z dzierżawionej nieruchomości. Sąd pominął dowód z przesłuchania strony gdyż mimo kilkukrotnego wezwania reprezentant pozwanej nie stawiał się i nie usprawiedliwił w należyty sposób swego niestawiennictwa (nie złożył zaświadczenia wydanego przez lekarza sądowego). Postanowieniem z dnia 5 kwietnia 2013 r. sąd oznaczył zaś termin do przesłuchania strony – do dnia 24 kwietnia 2013 r.

Sąd dopuścił również dowód z opinii biegłego w celu ustalenia czy, jak podnosiła pozwana, w 2008 roku doszło do zmniejszenia zwykłego przychodu z przedmiotu dzierżawy nieruchomości rolnej z uwagi na suszę. Przedstawiona opinia była w sposób dostateczny uzasadniona; biegły w sposób szczegółowy odnosił się do uzyskanych danych, podając ich źródła. Na rozprawie biegły ustosunkował się nadto do uwag strony powodowej i wyjaśnił złożoną opinię. Sąd krytycznie ocenił jednak stanowisko biegłego co do przyjętego do obliczeń średniego plonu z hektara uprawy prosa - 2,7 tony. W tym zakresie podzielić należało zarzuty pozwanej, iż bardziej miarodajne są dane z (...) Ośrodka Doradztwa Rolniczego wskazane na str. 17 opinii. Uwzględniając zaś podane wielkości plonu w latach 2009 (1,1 t) i 2010 (0,8 t), średni plon mógłby być ustalony na poziomie 0,95 tony z hektara (9,5 decyton), nie zaś 27 decyton jak przyjął biegły.

Ostatecznie opinia biegłego okazała się nieprzydatna dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a konkretnie dla poczynienia miarodajnych ustaleń dotyczących wysokości zwykłego przychodu osiąganego z dzierżawionej nieruchomości i stopnia jego zmniejszenia w 2008 r. Jak będzie mowa w dalszej części uzasadnienia, przedłożone przez pozwaną dokumenty i dane, którymi dysponował biegły nie były wystarczające dla ustalenia zwykłego przychodu z dzierżawy tej konkretnej nieruchomości w szerszej perspektywie czasowej.

Podstawę prawną powództwa stanowi art. 693 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę dzierżawy wydzierżawiający zobowiązuje się oddać dzierżawcy rzecz do używania i pobierania pożytków przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a dzierżawca zobowiązuje się płacić wydzierżawiającemu umówiony czynsz.

W §15 umowy dzierżawy z dnia 30 maja 2008 r. strony określiły wysokość czynszu oraz sposób i termin uiszczania rat czynszu. Według twierdzeń powódki na kwotę dochodzoną pozwem (po ograniczeniu żądania) składają się 3 raty czynszu - płatne odpowiednio do dnia 30 września 2010 r., 28 lutego 2011 r. i 21 maja 2011 r. Pozwana nie kwestionowała, że powyższych należności nie uregulowała. Powoływała się jednak na istnienie podstaw do obniżenia czynszu dzierżawnego za 2008 rok, a w związku z tym istnienie nadpłaty i wygaśnięcia zobowiązania za kolejne okresy. Powyższe skutkowało koniecznością badania zaistnienia przesłanek do obniżenia czynszu dzierżawy, określonych w art. 700 k.c.

Zgodnie z powołanym uregulowaniem jeżeli wskutek okoliczności, za które dzierżawca odpowiedzialności nie ponosi i które nie dotyczą jego osoby, zwykły przychód z przedmiotu dzierżawy uległ znacznemu zmniejszeniu, dzierżawca może żądać obniżenia czynszu przypadającego za dany okres gospodarczy.

Za okoliczności, które nie dotyczą osoby dzierżawcy, należy uznać okoliczności ściśle związane z przedmiotem dzierżawy, które nie są związane z osobą dzierżawcy, jego działaniem lub zaniechaniem, a także jego cechami osobistymi. Jako przykłady wskazuje się chociażby klęskę suszy czy też nadmierne opady. Co szczególnie istotne, na podstawie art. 700 k.c. dzierżawca może żądać obniżenia czynszu za okres gospodarczy, w którym wystąpiły okoliczności zmniejszające jego przychody. Roszczenie dzierżawcy, w razie zaistnienia powołanych w cytowanym przepisie okoliczności, może być zrealizowane zarówno w formie zarzutu, jak i w formie odrębnego powództwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2004 r., sygn. I CK 156/04, Lex nr 197627).

Zgłoszony zatem przez pozwaną zarzut skutkował dopuszczeniem zawnioskowanego przez pozwaną dowodu z opinii biegłego w celu ustalenia zmniejszenia zwykłego przychodu z przedmiotu dzierżawy wskutek siły wyższej.

W kontekście treści opinii i ustnych wyjaśnień biegłego na rozprawie sąd ustalił, że opinia ta nie jest przydatna dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Biegły stwierdził wystąpienie niekorzystnych warunków pogodowych – suszy, która miała wpływ na wzrost zboża i rozmiar plonów w 2008 roku. Ustalił także co prawda wartość zmniejszenia zwykłego przychodu z przedmiotu dzierżawy, jednak do wyliczeń w tym zakresie przyjął średni plon prosa z hektara, szacowany w oparciu o dane dotyczące pierwszej dekady XXI wieku. W trakcie składania wyjaśnień biegły wskazał natomiast, że dla ustalenia zwykłego przychodu z konkretnej nieruchomości – tej stanowiącej przedmiot dzierżawy, potrzebne byłyby określone dokumenty takie jak karty pola, faktury zakupu i sprzedaży, karty magazynowe określające rodzaj nawozów, dane dotyczące liczby zatrudnionych pracowników, wysokości ich wynagrodzenia. Dopiero przy dysponowaniu takimi informacjami możliwe byłoby sporządzenie opinii odnoszącej się do tej konkretnej nieruchomości, uwzględniającej sposób uprawy, prowadzenia zbiorów, stosowane techniki agrotechniczne i zasadność czynności podejmowanych przez dzierżawcę – chociażby co do stosowanych środków chemicznych, terminu zbiorów, wydajności pracy. Biegły podkreślił, że nie było wystarczających danych w aktach sprawy do oceny sposobu prowadzenia gospodarstwa przez pozwaną. Podstawę jego ustaleń stanowiły ogólnie dostępne dane, oględziny nieruchomości oraz zdjęcia satelitarne.

Dane, które wynikały z zeznań świadków przesłuchanych w sprawie nie były, według biegłego, wystarczające w analizowanym zakresie. Pozwoliły jedynie na szacunkowe ustalenie plonów w latach 2008-2011, nie były jednak nadal źródłem informacji o realizacji przez dzierżawcę zasad agrotechniki, racjonalnego gospodarowania nieruchomością.

To zaś pozwoliło jedynie na opracowanie takiej opinii, która odnosiła się do przeciętnego zmniejszenia dochodu uwzględniając przeciętny plon uzyskiwany przy uprawie prosa w Polsce. Pozwana nie przedstawiła zaś żadnych dokumentów pozwalającej na ocenę sposobu prowadzenia przez nią działalności i używania nieruchomości, nie przejawiała żadnej aktywności w powyższym zakresie, mimo wezwania z dnia 23.08.2013 r. (k. 83) do sprecyzowania materiałów, na podstawie których winna być sporządzona opinia. Poszukiwanie takiej dokumentacji nie było zaś rzeczą bieglego ani Sądu, uzależnione było jedynie od inicjatywy strony i realizacji nałożonych na nią obowiązków procesowych.

Podawane przez świadków informacje nie mogły być uznane za miarodajne i pełne. Świadkowie wskazywali bowiem, że w latach 2010 i 2011 na polach stała woda i ten plon był znacznie mniejszy od możliwego do uzyskania. W tej sytuacji przydatne mogłyby okazać się jedynie dane dotyczące 2009 roku, których jednak również nie złożono.

Z powyższych względów wnioskowana przez pozwaną opinia nie mogła stanowić podstawy do poczynienia ustaleń faktycznych zgodnych z twierdzeniami pozwanej, prezentowanymi w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Tym samym nie dawała podstaw do uznania, że zaistniały podstawy do obniżenia czynszu dzierżawy, określone w art. 700 k.c.

Sąd miał również na uwadze fakt, że po ograniczeniu powództwa faktycznie żądanie powódki dotyczyło należności, które obejmowały czynsz dzierżawny za rok 2010 i 2011 rok. Powyższe wynika z zestawienia dat płatności rat wskazanych w piśmie z dnia 26 stycznia 2012 r. (k. 53) oraz §15 umowy, w którym określono terminy zapłaty poszczególnych rat. Susza, na którą powoływała się strona pozwana miała zaś miejsce w 2008 roku. Tymczasem z art. 700 k.c. wynika, że dzierżawca może domagać zmniejszenia się czynszu dzierżawnego tylko za dany okres gospodarczy, w którym wystąpiła susza. Ewentualne obniżenie czynszu (po wykazaniu wysokości faktycznie uzyskiwanego przychodu) mogło się zatem odnosić wyłącznie do należności za 2008 r.; w tym zaś zakresie powództwo zostało cofnięte.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uwzględnił powództwo w całości, biorąc pod uwagę jego zakres po ograniczeniu.

Konsekwencją uwzględnienia powództwa co do kwoty 47.530,13 zł było rozstrzygnięcie o kosztach procesu na podstawie 100 k.p.c. Zgodnie z powołanym przepisem w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Sąd uznał, że powództwo zostało uwzględnione w 46%, bowiem częściowe cofnięcie nastąpiło już po wydaniu nakazu zapłaty i wysłaniu odpisu pozwu pozwanej. Część w jakiej powództwo zostało uwzględnione odnoszono do pierwotnej wartości przedmiotu sporu. W odniesieniu do części, w jakiej powództwo zostało cofnięte, powódkę należy zatem uznawać za stronę przegrywającą sprawę. Mając zatem na uwadze ostateczne rozstrzygnięcie rozdzielono również koszty procesu. Koszty poniesione przez stronę powodową wyniosły łącznie 5.977 zł. Na powyższą sumę składa się opłata, jaka należna byłaby od prawidłowo wniesionego powództwa czyli 2.377 zł (5% z 47.530,13 zł). Ponad tą część opłaty koszty poniesione przez powódkę uznać należało za „zbędne” w rozumieniu art. 98 k.p.c. Do kosztów zaliczyć również należy wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 3.600 zł, ustalone na podstawie §6 pkt 6 w zw. z § 2 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. jedn. Dz. U. 2013 rok, poz.490). Koszty pozwanej obejmowały zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłego w wysokości 1.000 zł. Łącznie zatem koszty te wyniosły 6.977 zł, z czego pozwana winna ponieść 46%. W konsekwencji, dokonując stosunkowego rozdzielania tych kosztów Sąd zasądził od pozwanej różnicę (3209 zł – 1000 zł), otrzymując wynik 2.209 zł.

Nadto na rzecz powódki zwrotowi podlega 1.386 zł tytułem połowy opłaty od pozwu, w części, w której został on cofnięty. Podstawę rozstrzygnięcia w tym zakresie stanowił art. 79 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. jedn. Dz. U. 2010 rok, Nr 90, poz. 594 ze zm.).